

В ПАМЕТ НА МОНСЕНЬОР ЕВГЕНИЙ БОСИЛКОВ – ДУХОВНИКА И ЧОВЕКА, МОЯ ЧИЧО

Споменът за чичо Евгени ще остане за винаги в маята памет като ярък фар-пътеводител, озарил живота ми още от детството, озаряващ го и днес и, вярвам, до последния ми дъх. Той, със своето поведение, ми даде силната вяра, постоянството, духовното мъжество – най-големите богатства за израстването в духовния ми живот. Моите родители, които обичах много, посяха и подхраниха в мен вярата в Бог, но чичо Евгени, със своя личен пример, молитвено богатство, с поученията си, с мъдрите съвети, успя да насочи всички тези мои дарби, наследени от семейната ми среда, към едно висше решение – да стана монахиня. Като постъпих послушница в „Про Ориенте“, той започна да ме посещава и тогава неговите мъдри съвети зазвучаха с още по-голяма тежест и философска значимост за моето оформяне като личност, посветила се на Бога. „Благодари на Бога, че си получила този зов...“, ми казваше той. „Отсега нататък трябва да знаеш, че винаги ще те съпътстват трудности, много, много изпитания, но трябва да знаеш, че колкото и мъчни да са те, никога вътрешното ти страдание не бива да се забелязва от околните. Защото, ако това стане, ти изгубваш заслугата да поднесеш нещо на Христос. Трябва да Му поднасяш страданията си безмълвно и с радост, като така допълваш Неговите мъки за изкуплението на душите. Ти не знаеш коя страдаща душица е изпросила за нас, като служители на Христос, нашето звание. Бог е като разпределител, който събира в една съкровищница добрите постъпки на всеки и от нея раздава и за онези, които се нуждаят от обръщане.“ Чичо Евгени ме учеше никого да не мразя. Ролята на съдник винаги да оставям на небесния Отец. Спомням си неговата усмивка, която се появи на лицето му, дори когато го отвеждаха с тълпите в съда. Той се обърна и се усмихна, защото прошепна на мен и на моята сестра Чечилия – „...а вас двете оставям на Дева Мария...“

Припомням си тези негови съждения, защото те много точно го представят като личност. Напълно естествено бе тази личност истински, безрезервно и с опияняващо щастие да свърже съдбата си с жертвоготовността за Бога. Монс.Босилков бе изправен пред всички изпитания на новото бездуховно време – преследването на религията, насилието над съвестта, омразата, господството на материалното, геноцида на войните, неопикуемите изтезания в затворите и концлагерите... Но следвайки неговата вътрешна философия, която той и видимо устояваше в житейския си път, аз днес /като преглъщам земната си мъка на негова кръвна роднина/, бих обобщила така: Той, издържайки на всички тези изпитания, наистина заслужи мястото си сред армията на мъчениците за вярата, която се е градила и се гради през всички епохи, времена и от всички народи. Той бе прозрял, че всеки християнин и най-вече свещеник, трябва да бъде Христос на своето време. Да поема и предава примера, завещан от Божия син, да бъде истински пастир сред търсещото спасени стадо. Като монах той бе избрал името „Евгени на Сърце Исусово“. И той наистина, през мъченическото си битие, бе изпълнен от желанието си да изгради Царството на Пресвятото Сърце Исусово във всяка душа... Днес, като проследявам живота му от дистанцията във времето, от моята натрупана житейска мъдрост, осъзнавам силата, която някога е коствала на моя баща и най-малкия му брат – чичо Николай през 1956г. да отблъсват земните нападки и подигравки на силните на деня от нашето село,

като са им противопоставяли християнската си гордост, че въпреки атеистичните клевети, техният брат е истински дар за Божията църква, която се гради от жертвите на мъчениците за вярата.

От чичо Евгени научих и как безпределно да обичам и се покланям на Пресвятата Дева Мария. „Аз те съветвам винаги да се молиш на Нашата покровителка Дева Мария в броеницата си с много радост...”. От него разбрах, че само така можем с любов да се опитаме да зарадваме Нейното скърбящо сърце, изгубило обичния си Син на кръста.” Затова и чичо Евгени имаше за цел да разпространи „Броеницата на скърбящата майка”, или познатата като „Седемте скърби на Дева Мария”. Като монах от конгрегацията на отците пасионисти, той следваше примера на техния основател свети Павел от кръста.

Върховната му цел наистина бе облагородяването на душите.

Така, с изстраданата си мъдрост, със своята саможертва, монсеньор Евгени Босилков, моят чичо Евгени, още праз годините на господстващ атеизъм у нас, се нареди сред ревностните радатели за обединяването на всички души в пристана на Пресвятото Сърце Исусово, само в което би се извършило най-голямото събитие на земята – обединяването на всички християни, от всички християнски църкви.

с. Габриела Босилкова

